

Utorak, 7. maj 2002.
Svedok Fadilj Viši
Svedok Fljorim Krasnići
Optuženi je pristupio sudu

(zatvorena sednica)

TUŽILAC NAJS: Obavestićemo Veće da li postoji mogućnost pozivanja poslednjeg svedoka kojeg razmatramo. Mislim da smo sada u otvorenoj sednici.

sekretar: Časni Sude, na otvorenoj smo sednici.

TUŽILAC NAJS: Molim vas da za trenutak sačekate sa svedokom. Pre nego što gospodin Sakson (Saxon) pozove sledećeg svedoka želeo bih da razmotrim par administrativnih pitanja. Prvo, kao što je Veće zasigurno primetilo, tokom svog jučerašnjeg unakrsnog ispitivanja, sada je jasno da je optuženi koristio materijale, konkretno intervju doktora Rugove, koji mu je dalo Tužilaštvo, a ja mogu da obavestim sudsko Veće da su mu ti materijali dati još u januaru ove godine. Dakle, on ih sada koristi i ima pristup tom materijalu. Međutim, važnije je da podsetim Veće da postoje tri novinska članka koja se tiču doktora Rugove za koje je Veće smatralo da je razumno izložiti ih pred vas, uprkos činjenici da ih je obradio optuženi u svom unakrsnom ispitivanju. Ta tri članka su sastavni deo 39 novinskih članaka koji su mu, optuženom, dati u januaru. Nisu dostavljeni kao oslobađajući prema pravilu 68. Kada su dati, a on je naveo tri od 39, nisu dostavljeni po pravilu 68. Dati su u vreme kada je usvojen stav prema javnim materijalima kao i naša obaveza da predajemo javne materijale, što nije i pozicija koju trenutno zastupamo. Tako da je njemu dato više materijala nego što je to bila naša obaveza tada i više nego što bismo mu dali sada. Bez obzira na to, on je dobio 39 članaka. Možda bi bilo korektnije da jednostavno Veću ne damo samo četiri, tri ili četiri, već svih 39 jer činjenica je da je napravljen odabir. U rukama smo Veća. Možemo

da pružimo samo ta četiri, a možemo da pružimo i svih 39 koji predstavljaju relevantne novinske intervju ovoga svedoka.

SUDIJA MEJ: Možda bi bilo razborito da pokažete ta četiri umesto da se gomilaju dodatni papiri; pogledajte ih i vidite da li bi neki drugi članci bili izneti tokom naknadnog ispitivanja da je svedok pitan za ta četiri.

TUŽILAC NAJS: Da, to se čini veoma razumnim. To ćemo uraditi.

SUDIJA MEJ: Onda bismo mi mogli, mi ćemo uzeti svežanj koji već imate kod sebe.

TUŽILAC NAJS: U redu, časni Sude. Sredićemo to. Druga stvar je nekoliko dodatnih dokaznih predmeta koji su traženi. Tu je Ustav Kosova koji smo sada fotokopirali. Da li to može da bude podeljeno? Mislim da mu je već dat i broj, nisam siguran.

SUDIJA MEJ: Gospodine Najs, nisam siguran da je to bilo izloženo. Imali smo Ustav SFRJ i mislim da smo imali Ustav Srbije, ali ne mislim da smo imali Ustav...

TUŽILAC NAJS: Ne, sigurno nismo. Možda smo mu dali broj, jer znam da je časni sudija Robinson to želeo juče, i ja sam rekao da ćemo ga izložiti, ali ako ne...

sekretar: Časni Sude, ovo će biti dokazni predmet Tužilaštva broj 136.

TUŽILAC NAJS: I časni Sude, mislim da je optuženi naznačio odsustvo srpske verzije Sporazuma o obrazovanju, dokazni predmet 127. Sada smo uspeli da pronađemo verziju Sporazuma na srpskoj, ćiriličnoj verziji. Da li bi to moglo da bude deo dokaznog predmeta 127 umesto da mu se dodeli sopstveni broj? Časni Sude, to je sve što bih želeo da pomenem u ovom trenutku i da podsetim Veće da ako je K4 raspoloživ u četvrtak pitanje 92bis izjave biće na svedoku da razjasni.

SUDIJA MEJ: Izvolite, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Ovo nije nikakav Ustav. Ovde piše Kačanik (Kacanic) i Priština (Prishtine). Ovo je nelegalan dokument koji je unela grupa albanskih separatista koji nisu mogli da poseduju nikakve legalne, efektivne vrednosti u sistemu Srbije i Jugoslavije.

SUDIJA MEJ: Čuli smo dokaz o tome i bio je prihvaćen jer je to traženo, ali znamo šta je o tome rečeno. Sada, molim vas, možemo li pozvati svedoka?

TUŽILAC SAKSON: Dobro jutro, časni Sude. Tužilaštvo poziva gospodna Fadilja Višija (Fadil Vishi).

SUDIJA MEJ: Moram da kažem pre nego što svedok uđe, vratićemo poslednje papire koji se tiču poslednjeg svedoka.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Da li mogu samo da pitam pre nego što uđe svedok? Pomenuli ste novu listu svedoka datiranu 2. ili 3. maja, a poslednja koju ja posedujem datirana je 29. aprila. Koliko sam ja razumeo, imaćemo programe za najmanje nedelju dana, sada vidim da se to opet menja. Da li možemo da ustanovimo sledeću praksu: da li možemo da znamo bar nedelju dana unapred ko će biti svedok?

SUDIJA MEJ: Da. To je, to bi trebalo da bude i to i jeste praksa. S vremena na vreme neizbežno je da će dolaziti do promena, ali one moraju biti svedene na minimum. Možda bi Tužilaštvo moglo da pogleda da li je ovaj dokument datiran 2. maja dat optuženom i da ga dâ ako nije.

TUŽILAC SAKSON: Da, učinićemo to čim budemo u mogućnosti, časni Sude.

SUDIJA MEJ: U redu. Neka svedok položi zakletvu.

SVEDOK VIŠI: Svečano izjavljujem da ću govoriti samo istinu, celu istinu i ništa osim istine.

GLAVNO ISPITIVANJE: TUŽILAC SAKSON

SUDIJA MEJ: Hvala. Izvolite sest.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Gospodine, da li je vaše ime Fadilj Viši?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Gospodine Viši, da li ste rođeni 1. novembra 1961. godine?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Da li ste rođeni u selu Dubrava (Lisnaje) u opštini Kačanik (Kacanik) na Kosovu?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Da li je selo Dubrava oko osam ili devet kilometara severozapadno od grada Kačanika?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Gospodine Viši, da li ste u oktobru 1999. godine dali izjavu predstavnicima Kancelarije Tužilaštva, koja se tiče događaja kojima ste vi bili svedok i koje ste iskusili na Kosovu početkom 1999. godine?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Da li vam je 30. januara ove godine u selu Dubrava, opština Kačanik, pružena kopija izjave koju ste dali u oktobru u prisustvu predstavnika Kancelarije Tužilaštva i predsedavajućeg zvaničnika kojeg je postavio sekretar Suda?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: I u to vreme da li ste potvrdili da je kopija koja vam je data ispravna i tačna?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Da li ste zatim tokom razgovora sa članovima Kancelarije Tužilaštva naznačili da postoji greška u vašoj izjavi?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Ja ću vam sada pročitati pasus u kojem se pojavljuje ta greška. Strana četiri, peti pasus verzije na engleskom. Za potrebe optuženog, verujem da je na vrhu poslednje strane verzije na srpskom jeziku. To je pasus u kojem stoji sledeće: „Iz konvoja, vojnici su uhapsili šest osoba. Ostali su otišli za Makedoniju. Dvoje od ovih šestoro pušteni su nakon kratkog vremena, ali preostalih četvoro poslani su u Ferizaj (Uroševac), gde su mučeni u policijskoj stanici.“ Da li bi ta rečenica trebalo da se zapravo završi rečima „mučeni u kafiću Pranvera“, a ne „u policijskoj stanici“?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da, tako bi trebalo da glasi.

TUŽILAC SAKSON: U redu. Časni Sude, sa tom ispravkom unetom u zapisnik ja bih sada ponudio taj iskaz u dokazni materijal prema pravilu 92bis. I ja ću takođe, onog trenutka kada dobijete kopiju, ja ću vam pokazati gde ta ispravka treba da se unese.

sekretar: Časni Sude, to će biti obeleženo kao dokazni predmet Tužilaštva broj 137.

TUŽILAC SAKSON: Ispravka koju smo upravo uneli je na četvrtoj strani verzije na engleskom, na sredini strane, peti pasus od vrha, poslednja rečenica. Umesto „policijska stanica“ treba da stoji „kafić Pranvera“. U verziji na albanskom jeziku, ona je na strani šest, na sredini strane. Časni Sude, Fadilj Viši je albanski musliman sa Kosova iz sela Dubrava u opštini Kačanik. Od oko Nove 1999. godine, prema njegovoj izjavi, selo Dubrava je manje-više bilo

izolovano. Stanovništvu nije bilo dozvoljeno da napušta selo, a telefon i struja bili su isključeni. Nakon izvesnog vremena, osnovne potreptine postale su ograničene i stanovnici sela su bili primorani da ih švercuju tokom noći. 25. maja 1999. srpske snage opkolile su selo Dubrava. Svedok je probudio svoje komšije i svi su se okupili oko seoske škole. Gospodin Viši je pobjegao i gledao odozgo iz šume šta se dešava u selu. Većina stanovništva napusitla je selo na traktorima i prikolicama i počela da se kreće prema Makedoniji. Nakon izvesnog vremena konvoj je bio zaustavljen i šest muškaraca je uhapšeno. Uveče, svedok je mogao da vidi kako gore kuće. Rahim Viši (Rahim Vishi) i Milaim Viši (Milaim Vishi) pronađeni su ubijeni u blizini svedokove kuće. Oko 50 metara od svedokove kuće Ali (Ali Tusha) i Džemail Tuša (Xhemail Tusha) pronađeni su ubijeni. Sledećeg dana, 26. maja 1999, pored gorenavedenog, seljani su našli tela Hajruša Ćorija (Hajrush Qorri), njegovog sina i ćerke. Našli su takođe i telo Redžepa Ćorija (Rexhep Qorri). Telo Sulejmana Gurija (Sylejman Gurri), kojeg su zarobili pripadnici Vojske Jugoslavije nekoliko nedelja ranije, nađeno je u šumi oko dva kilometra od sela. Svedok je ostao u šumi do narednog dana i onda 24 sata pešačio do Makedonije.

SUDIJA MEJ: Izvolite, gospodine Miloševiću.

UNAKRSNO ISPITIVANJE: OPTUŽENI MILOŠEVIĆ

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U vašoj izjavi, datoj 18. oktobra 1999. godine, vi bukvalno kažete, ovo je na prvoj strani izjave, citiram: „Izgubili smo svaku slobodu. Kompletно smo izgubili svoju slobodu. Od prošle Nove godine nije nam dozvoljeno da napuštamo oblast Dubrave. Srbi su uzeli, odrekli nam struju i telefon i nismo imali nikakvih mogućnosti da dođemo do informacija iz spoljašnjeg sveta. Nismo ništa znali o tome šta se događa na Kosovu pre nego što su ušle trupe KFOR-a u junu 1999. godine.“ Da li su ovo vaše reči? Da li je tako bilo?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Veoma tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kada kažete da vam nisu dozvolili da napustite Dubravu od prošle Nove godine, da li mislite na 1. januar 1999. godine?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Tačnije, niko od Albanaca iz sela, bilo je to čisto albansko selo, zar ne, nije mogao da napusti Dubravu svo to vreme, da li je to tačno?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Tako je.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A kako su vas to Srbi sprečili da napustite oblast Dubrave?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Nisu želeli da napustimo selo, jer mi nismo želeli da napustimo selo jer je ono bilo naše.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Znači, vi niste hteli da napustite selo. Da li sam vas dobro razumeo?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Tako je.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi kažete da su Srbi bili ti koji su vas sprečili da napustite oblast Dubrave. Dakle šta je tačno: da li su vas Srbi sprečili da napustite oblast Dubrave ili ste vi bili ti koji nisu hteli da napuste oblast Dubrave?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Čak i da smo hteli da odemo nismo imali gde jer je celo selo bilo okruženo sa svih strana vojnim snagama, srpskom vojskom i policijskim snagama. I takva je bila situacija.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li vam je neko rekao da vam nije dozvoljeno da napustite oblast Dubrave?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Nismo imali nikakvih kontakata sa srpskim snagama.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa kako ste ih videli kada niste imali nikakvih kontakata?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Mi smo razumeli da su srpske snage

na oko jedan kilometar od nas i da su stacionirani u fabrici u Silkaporu i da su se kretali putem koji vodi ka Skoplju sa jedne i putu koji vodi za Tetovo sa druge strane. Bilo je snaga pozicioniranih na Šar-planini.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U redu. To znači da su snage bile okrenute prema granici sa Makedonijom, da li je to tačno?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Nije bilo ničega sa čime mogu da se suoče na granici jer se ništa nije događalo na granici. Bili su okrenuti protiv naroda.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ali vi ste cela dva meseca, kako ste rekli, proveli u njihovoj neposrednoj blizini i ništa vam nisu radili. Da li je to tačno ili ne?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Nije baš u potpunosti tačno jer smo u nekoliko navrata bili maltretirani. Provocirali su nas na razne načine. 12. marta granatirali su iz fabrike u Silkaporu, ciljajući na naše selo i deo šume gde su oštetili kuću jednog Albanca.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A kako su vas to maltretirali kada ste pre samo jednog minuta rekli da niste imali nikakvih kontakata sa njima tokom cela dva meseca?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Ponoviću, nismo imali nikakvih kontakata, ali su oni komunicirali sa nama na svoj način, i imali su svoj način na koji su radili stvari i sa svojim vojnim vozilima i sa svojom opremom. Radili su šta su hteli.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: To mi nije jasno. Niste imali nikakvih kontakata. To znači da niste imali nikakvih kontakata sa njima i oni nisu imali nikakvih kontakata sa vama. Pa kako su onda oni komunicirali sa vama na svoj specijalan način?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Ja nisam rekao da smo komunicirali, ali bili smo opkoljeni srpskim snagama i nismo se usuđivali da napustimo selo. Ali oni su nas granatirali, granatirali su naše selo 12. marta kao i deo šume u kojem se nalazilo nekoliko kuća.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Što se tiče ovog granatiranja od 12. marta, zašto niste rekli ništa o tome u svojoj izjavi? Spomenuli ste da se nešto dogodilo 25. maja, ali ne u martu.

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: U mojoj izjavi ja sam govorio konkretno o kidnapovanju raznih ljudi koje su počinile vaše snage, kidnapovanje troje ljudi. Te snage su kidnapovale troje ljudi.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Molim vas, molim vas. Prvo ste rekli da niste imali kontakata tokom prva dva meseca, a sada, odnosno od Nove godine nadalje, kao što ste rekli od 1. januara 1999. godine. A sada uvodite novu informaciju, da su vas granatirali 12. marta. Molim vas da razmiliste o tome. Šta je istina od ta dva? Jer ne mogu obe da budu istinite.

SUDIJA MEJ: To nije, to nije fer komentar. Vaš komentar je da su oni, da ništa nema u izjavi o granatiranju od 12. marta, a svedok je u odgovor na to rekao da je govorio konkretno o kidnapovanju raznih ljudi i da se njegova izjava time bavila. Prema tome, tako reći...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Molim? Ali sada, tokom glavog ispitivanja, on govori o stvarima o kojima nije bilo reči u njegovoj izjavi, a on bi je sigurno morao uvrstiti u svoju izjavu da se to zapravo i dogodilo. Dakle, to treba da bude jasno.

SUDIJA MEJ: Zašto, gospodine Viši, kada je već napravljena ta poenta, zašto niste uključili u svoju izjavu incident od 12. marta?

SVEDOK VIŠI: Mislao sam da uključim samo deo moje izjave koji se ticao kidnapovanja i ofanzive u kojoj su oni poginuli, dok su, postoje drugi svedoci koji mogu da svedoče o svemu drugom što se dogodilo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kada kažete da ste mislili da uključite samo deo izjave koji se tiče kidnapovanja, da li to znači da ste dali opširniju izjavu i da je konkretno ova izjava samo deo te duže izjave?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Moja izjava, koja je ispred nas, uglavnom se tiče kidnapovanja i ubistva ovih ljudi i toku ofanzive na selo 25. maja.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li je to onda vaša celokupna izjava, a ne samo deo nje?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Oprostite, ne razumem šta time hoćete da kažete.

SUDIJA MEJ: Da pojednostavimo: da li ste dali neku drugu izjavu ili je ovo jedina koju ste dali?

SVEDOK VIŠI: Ova izjava koju sam pripremio za vas ovde tiče se kidnapovanja i 25. maja.

SUDIJA MEJ: Pitanje glasi: da li ste dali još neku izjavu?

SVEDOK VIŠI: Ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U redu. Kada su to Srbi, kako ste rekli, prekinuli vašu struju i sve komunikacije?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Od početka 1999. godine bili smo bez tih stvari.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U redu. Dakle, od tog momenta, od početka 1999. godine do juna vaše selo bilo je bez struje, tačno? I tu nije bilo izuzetaka?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li vi tvrdite da su vojnici sa Šar-planine bili razmešteni na takav način da su mogli da vide svaki mali pokret koji biste vi napravili?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Tako je.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Koliko su oni bili udaljeni od vas? Oni su bili na Šar-planini, prema tome koliko je to bilo udaljeno?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Istina je da mi nismo zalazili duboko u planinu. Njihove pozicije su bile na samo oko četiri kilometra. Svakog dana prolazili su ispred našeg sela između dva puta koja su vodila za Skoplje i Tetovo i bili su u mogućnosti da sve vide.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kada kažete svaki pokret koji biste napravili, da li mislite na seljane, na sve stanovnike sela kada kažete „mi“?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Ja govorim o vojsci i policiji koje ste vi predvodili.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ja vas pitam o onome što ste vi rekli, da su odatle oni mogli da vide svaki vaš pokret. Svaki pokret koji bi vi napravili. Kada kažete svaki pokret koji bi vi napravili, da li su „vi“ seljani?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Ja govorim o srpskoj vojsci i policijskim snagama.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U redu. I da li je tačno što ste rekli, da su sa tih pozicija oni mogli da zaustave svakoga ko bi ušao u tu oblast i napuštao je? Da li je to vaša tvrdnja?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Ja sam rekao da se od tada nismo pomerali iz sela.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ali vi niste rekli da su oni mogli da zaustave svakoga, svakoga ko bi želeo da napusti selo ili u njega uđe. To je bila vaša tvrdnja.

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da smo izašli, to je stvar koju bi oni uradili, na osnovu mog iskustva iz drugih mesta. Ali mi nismo izlazili.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I šta mislite kada kažete sa udaljenosti od četiri kilometra, kako ste rekli, vi kažete da su oni toliko bili udaljeni od vas, da su mogli da zaustave svakog ko bi želeo da uđe u selo ili izađe iz njega?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Ja sam rekao da je njihov položaj bio udaljen četiri kilometra, ali njihovo kretanje dovelo nas je, dovelo

ih je bliže od 100 metara duž puta koji vodi za Skoplje i Tetovo i od fabrike u Silkaporu koja je, koja nije dalje od jednog kilometra od našeg sela. Vojska je bila stacionirana sa tenkovima sve vreme, koji su bili upereni prema našem selu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Bez obzira na to, vaša tvrdnja je da su nakon Nove godine, usled nedostatka potrepština, seljani počeli da izlaze tokom noći, da idu u kupovinu i švercuju robu. Da li je to tačno ili ne?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Robu su donosili razni ljudi. I kada bi bila doneta dolazilo je do nesretnih incidenata kao što je kidnapovanje tri osobe 5. maja.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa kažite mi onda, kako je moguće da ljudi idu u kupovinu, da se vrate u selo i sve drugo o čemu ste govorili, kada ste pre toga rekli da su vas Srbi sprečavali da se krećete izvan sela ili vraćate u selo?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Ja sam ranije rekao da nismo napuštali selo, ali, ali ove stvari kao namirnice donosio je neko ko se zvao Ramadan Lami (Ramadan Lami) koji je kasnije, zajedno sa svojim sinom, kidnapovan iz sopstvene kuće. Telo Ramadan Lamija je nađeno u blizini fabrike u Silkaporu. Bilo je potpuno raspadnuto.

SUDIJA MEJ: Da li biste mogli da se koncentrišete na pitanja i brže ćemo raditi. Poenta, poenta koja se pravi je da: ako je tačno da su srpske snage opkolile selo tako da ljudi ne mogu iz njega da izađu ili uđu, kako je bilo moguće da se te potrepštine, namirnice unesu? To je pitanje. Možda nam možete pomoći oko toga.

SVEDOK VIŠI: To je sasvim tačno. Osoba koja je donosila ove namirnice živela je u selu izvan Dubrave pod nazivom Stari Kačanik (Kacanik i Vjeter), gde su takođe živеле i srpske porodice, ali na osnovu kakvog dogovora je on uspevao da radi, mi ne znamo. Na kraju je i on sam ubijen.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U svojoj izjavi vi ste upotreбили reč „krijumčarenje“, da li je to tačno?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Mi ne znamo kako je on donosio te stvari, ali ih je donosio. Kako je to radio samo je on znao.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ja vas pitam da li ste upotreбили reč „krijumčarenje“ u vašoj izjavi. Zar nije tako?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: To je vrsta trgovine u koju je on bio umešan.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ali da li ste upotreabili reč „krijumčarenje“ u vašoj izjavi kada ste govorili o njemu jer je on bio u to umešan?

SUDIJA MEJ: Dajte svedoku kopiju njegovog iskaza. Samo trenutak, gospodine Viši. Imaćemo kopiju izjave i moći ćete da je vidite. Da li je imate? Ima. Dakle, gospodine Viši, pogledajte prvu stranu i u engleskoj sedam pasusa, sedmi pasus, stoji: „Situacija sa hranom i drugim potrepštinama se pogoršala od Nove godine i lokalno stanovništvo je počelo da spolja krijumčari robu u sela“. Da li možete da nađete to?

SVEDOK VIŠI: Da, časni Sude.

SUDIJA MEJ: Mislim, mislim da je ono što vas pita: Šta ste mislili pod „krijumčarenje“ u ovoj izjavi?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: To je u smislu da u nekim slučajevima, uglavnom su namirnice bile donete od strane gorenavedene osobe.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da. Ali zašto ste to nazvali krijumčarenjem? Šta je još donosio u selo osim namirnica? Vi kažete prehrambene namirnice i druge stvari. Šta su to „druge stvari“?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Nisam ih nazvao švercom, ali sam rekao da je dolazio radi trgovine. Donosio je te stvari i prodavao ih u selu jer on nije pripadao našem selu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U redu. Ali prema onome što ste napisali u svojoj izjavi, da li to znači da je taj čovek, Ramadan Lami, bio, zapravo, krijumčar?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Ja ne mogu da kažem da se time bavio radi šverca jer na kraju i on je sam teško platio, platio je cenu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi govorite o jednom napadu na selo nakon koga je, kako vi kažete, nađeno telo Ramadana Lamija u stanju raspadanja, od strane seljana. Raspadnuto telo. Da li je to tačno?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Tačno. Njegovo telo je nađeno nakon ofanzive na selo Dubrava 25. maja. Nekolicina mojih prijatelja su pronašli njegovo telo, odneli ga i sahranili u njegovom selu Stari Kačanik.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Koliko dana nakon napada na Dubravu je njegovo telo pronađeno?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Njegovo telo je nađeno nakon tri ili četiri dana.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li to znači da je pre napada, napada o kojem vi govorite, da je umro pre napada?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Tako je, jer Ramadan Lami od 5. maja, kada je srpska vojska i policija kidnapovala troje ljudi, nije više došao u naše selo. Njegovo, samo je njegovo telo nađeno 25. maja. Niko ne može u potpunosti da zna kada je on ubijen osim vaših snaga koje su pod vašim vođstvom.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A zbog čega pretpostavljate da su ga ubile naše snage?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Ne znam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa, da li ga je možda ubio neko ko je želeo da ga opljačka jer je bio krijumčar? Da li postoji i ta mogućnost da je neko želeo da ukrade njegovu robu?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Mislim da ne, jer nijedan Albanac nije mogao tamo da uđe jer, kao što sam rekao, vojne snage su bile tamo smeštene jedan duži vremenski period. To je istina.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da, ali on nije pronađen mrtav tamo gde su bili smešteni vojnici. Nađen je na drugom mestu.

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Nije nađen na drugom mestu. Nađen je u blizini fabrike u Silkaporu, tačno tamo gde su vojnici bili smešteni.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Šta mislite kada kažete u blizini? Koliko blizu?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: On je bio tačno na mestu gde su bile stacionirane snage.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: To znači da vi pretpostavljate da su ga ubile naše snage i ostavile telo nekoliko nedelja da se raspadne, na mestu na kojem je nađeno, da li je to tačno?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da, tačno je.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U redu. A ko je napao vaše selo i kada?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Naše selo je napadnuto 25. maja oko pola četiri ujutro. Selo su napale srpska vojska i policijske snage. Selo je bilo odsečeno sa svih strana.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kažete da je selo je bilo odsečeno sa svih strana. A koga su Srbi napali u vašem selu sa svih strana?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Kao što sam rekao, oko pola četiri ujutro, imali smo neke čuvare, lokalne ljude koji su bili nenaoružani, koji su čuvali selo. Oni su nas obavestili da je selo okruženo. I odmah smo, i ja lično zajedno sa nekim prijateljima, mi smo informisali svoje sugrađane da je selo okruženo. Mi smo došli do, složili smo se da seljani treba da se nađu na jednom mestu, da se okupe tamo i vidimo šta možemo da uradimo da

pređemo u Makedoniju iz straha od nečega što se dogodilo na drugim mestima gde je celokupno stanovništvo masakrirano.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I vi ste onda krenuli prema Makedoniji, da li je to tačno?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Ne ja lično, ali ljudi su seli na traktore, u prikolice, šta god su imali, muškarci, žene i deca i krenuli. Zaustavili su se nakratko na drumu, a onda im je naređeno da osobe od 18 do 60 godina treba da ostanu u selu. I onda je konvoju dozvoljeno da nastavi dalje. Ali nakon još jednog kilometra pređenog puta...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U redu. Do toga ćemo doći kasnije. To vas ne pitam sada. Dakle, hajde da se vratimo događajima koji su se, kako ste rekli, odigrali 5. maja. To veče ste krenuli prema glavnom putu da kupite cigarete. Da li je to tačno?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da, tako je. Nisam išao na glavni put, ali sam otišao u blizinu reke Lepence.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da kupite cigarete?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Otišao sam u kuću čoveka koji se zvao Ramuš Dogani (Ramush Dogani), da ga pitam da mi donese neke cigarete.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U redu. U koliko sati je to bilo?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Oko devet.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Uveče ili ujutru?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Ujutru, ujutru.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A odakle ste došli?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Dolazio sam od moje kuće.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ali kako sam vas ja razumeo, vi niste otišli da kupite cigarete od Lamija već Ramuša Doganija. Da li je to tačno?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da. Otišao sam do Ramuša Doganija da ga pitam kada Lami dođe sa svojom robom da mi ostavi te cigarete.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ali rekli ste da ste sačuvali dva kilograma cigareta?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: To nije tačno, jer sam želeo da kažem dve gomile cigareta, boksa cigareta.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ovde kaže dva kilograma.

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Možda je greška.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa, vaša izjava vam je pročitana i pre nekoliko trenutaka Tužilac vas je pitao da li je sve što je rečeno tačno i vi niste naznačili da je to bilo kakva greška.

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Ne smatram to velikom greškom.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa da je bilo dva kilograma, morao bih da vas pitam za koga vam je trebalo dva kilograma cigareta.

SUDIJA MEJ: Pa on je rekao dva boksa. Prema tome, nastavimo dalje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U redu. Kažite mi, ko je Sulejman Guri?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Sulejman Guri je zet mog rođaka.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li je on iz Dubrave?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Ne, on nije iz Dubrave. On je iz sela Nika (Nike).

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Čime se bavio Sulejman Guri?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Sulejman Guri je bio bolesna osoba. Nije se bavio ničim.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi ste rekli da je bio sa dve osobe koje niste poznavali. Da li je to tačno?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da, tako je.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I to dvoje ljudi nije bilo iz Dubrave, tačno?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Ne, nisu bili iz Dubrave. Bili su iz sela Bićefe (Bičefc).

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Iz kog sela?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Bićefe.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Bila su to dva čoveka, da li je to tačno, dva muškarca?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Dvojica mladića, mojih godina.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li su bili naoružani?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Apsolutno ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I vi ste videli tri lica u uniformi kako hapse Sulejmana, da li je to tačno?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da, tako je.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I to ste videli sopstevnim očima, da li je to tačno? Videli ste kako ga hapse?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da, tako je.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li je neko drugi video da se to dogodilo?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Sa mnom su bile još dve osobe koje su to videle.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kako se zovu?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Rekao sam ranije da ne znam kako se zovu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U redu. Da se vratimo onome o čemu smo pričali. Vi ste krenuli 25. maja kada su vojnici, kako ste rekli, okružili selo, opkolili selo i rekli ste da ste vi lično probudili sve u kraju i rekli im da sednu na svoje traktore i krenu prema Makedonskoj granici, da li je to tačno?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da, tako je.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li su vas poslušali? Da li su uradili ono što ste im rekli?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da, jesu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kakav ste vi imali autoritet među tim ljudima da se oni odmah povinuju onome što ste im rekli?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Ja sam bio vođa u selu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi ste, dakle, bili vođa u selu, starešina, da li je to tačno?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da, tako je.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li ste bili član OVK?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li ste pomagali OVK?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Podržavali smo ih.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Zašto ste rekli ljudima da napuste selo i krenu prema Makedoniji?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Rekli smo im prvo da se skupe kod škole u selu i onda, nakon što smo svi razgovarali o toj stvari, svi oni su se složili da je najbolji izbor za nas, za njih, da odu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U redu. A zašto vi niste bili u konvoju nego, kao što ste rekli, gledali ste ih iz šume sa prijateljem, sa pozamašne visine i videli šta se dešava?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da. Ali da sam ja bio, da sam bio u konvoju ne bih danas bio ovde i svedočio o onome o čemu govorim.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A kojih šestoro ljudi iz konvoja je uhapsila policija? Da li znate njihova imena?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da, znam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi tvrdite da su dvojica puštena, a ostala četvorica odvedena, prema ispravci koju ste načinili, u kafić. Prvo ste rekli u policijsku stanicu, a onda ste rekli da je to zapravo bio kafić. Dakle, zašto bi ih policija odvela u kafić?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Dve osobe su puštene nakon nekog vremena jer su bili mladi za razliku od drugih, njih nisu pustili. I odveli su ih u Uroševac, u podrum kafića gde su ih zlostavljali na razne načine.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Šta se desilo sa njima?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Onda su ih 29. maja pustili sa tog mesta.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, pustili su ih četiri dana kasnije, da li je tako?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da, posle mnogo zlostavljanja.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U redu. Sa kime ste vi ostali u šumi?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Bio sam sa svojim rođakom.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I vi kažete da ste tog dana, uveče, kako ste rekli, primetili da vam gori kuća. Da li je to tačno, da ste tada to primetili?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A onda ste rekli da su ljudi koji su pokušali da ugase vatru, dakle to je bilo 26. maja, da li je tako, tada ste primetili tela Muharema i Rahima Višija, da li je to tačno?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Oni se zovu Milaim Viši i Rahim Viši.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kako to da su bili u vašem dvorištu?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: 25. maja, oprostite. 5. maja pola sata pre nego što je kidnapovan Sulejman Guri, ove dve osobe su takođe kidnapovane. Kao što su rekli mnogi svedoci. I do 25. maja niko nije znao ništa o tome gde se oni nalaze.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U redu. Tačno to vas i pitam jer to piše u vašoj izjavi. U vašem dvorištu, 26. maja kada kažete da su nestali 5. maja. Dakle celih 20 dana. A onda 20 dana kasnije, oni se pojavljuju, mrtvi u vašem dvorištu.

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da, tako je.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li su bili članovi OVK?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, nestali su 5. a pojavili se 25. u vašem dvorištu, mrtvi, tačno?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da, tako je.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li je uopšte bilo bilo kakvih članova OVK u vašem mestu?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Ne, nije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li je tačno da je štab takozvane 162. Kačaničke brigade bio lociran u vašem selu? Da li je to tačno ili ne?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: To nije tačno. Štab je bio stacioniran, vojska je postojala, ali ne tu, u planinama, daleko od sela i ne na teritoriji koja je pripadala Dubravi.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Koliko daleko od sela?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Tri kilometra.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, bliže nego što je bila vojska. Vojska je, kako ste rekli, bila udaljena četiri kilometra. Sad, dvojica muškaraca za koje kažete da su nestali 5. maja, da li su oni krenuli da im se pridruže 5. maja?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: To se dogodilo na drugom mestu, na drugom mestu u selu. Muškarci koji su kidnapovani, kidnapovani su na putu koji vodi za Skoplje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U redu.

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Gde je vaša vojska bili stacionirana u zapadnom delu sela.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U redu, u redu. To je jasno. Sada, Ibuš Viši (Ibush Vishi) iz Dubrave, da li je on vaš rođak?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da, jeste.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li znate Ahmeta (Ahmet) i Agima Višija (Agim Vishi), takođe iz Dubrave?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li je Ibuš Viši bio komandir brigade, a Ahmet njegov zamenik? Da ili ne?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Ibuš Viši, tokom tog perioda, nije bio tamo, bio je u Albaniji.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ja vas ne pitam gde je on tada bio već da li je bio komandir te brigade, a Ahmet njegov zamenik? Da ili ne?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A Agim? Da li je on bio član takozvanog Hohštaba 62. brigade? Da ili ne?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Ne, nije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: 25. maja kada je napravljen konvoj, da li ste preneli nečije naređenje stanovnicima sela? Da ili ne? Da li ste prenosili naređenje?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Ne. Nismo primali naređenja ni od koga. Ali to smo uradili iz straha. Znajući šta se dogodilo u drugim selima, stanovništvo je odlučilo da pobjegne iz zemlje, iz mesta.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: U redu. To je dovoljno jasno. Ne želim da gubim više vremena, traćim više vremena na ovog svedoka. Hvala.

SUDIJA MEJ: Gospodine Vladimirov?

PRIJATELJ SUDA VLADIMIROV – PITANJE: Ja imam samo dve stvari, časni Sude. Svedoče, rekli ste da ste podržavali OVK. Na koji način? Kakvu ste podršku pružali?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Ja sam moralno podržavao OVK.

PRIJATELJ SUDA VLADIMIROV – PITANJE: I povrh toga, takođe i materijalno?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Ne.

PRIJATELJ SUDA VLADIMIROV – PITANJE: Da li ste dobijali neke informacije od OVK, kao vođa u selu?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Ne.

PRIJATELJ SUDA VLADIMIROV – PITANJE: Da li ste, kao vođa u selu prenosili neke informacije OVK? Na primer, o dolasku srpskih trupa?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Tek kada je stanovništvo krenulo za Makedoniju.

PRIJATELJ SUDA VLADIMIROV – PITANJE: Dobro. Druga stvar koju sam hteo da razjasnim jeste da ste prepravili svoju izjavu rekavši da je od šest uhapšenih osoba, četvoro poslato u Uroševac, gde su mučeni u jednom kafiću. Da li se sećate toga?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da.

PRIJATELJ SUDA VLADIMIROV – PITANJE: Kako znate?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Znam jer sam ja video kada su izdvojeni iz konvoja.

PRIJATELJ SUDA VLADIMIROV – PITANJE: To razumem. Ali da li ste bili prisutni u kafiću?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Ne.

PRIJATELJ SUDA VLADIMIROV – PITANJE: Hvala vam.

PRIJATELJ SUDA VLADIMIROV: To je sve što imam da pitam.

SUDIJA KVON: Gospodine Viši, jedno pitanje. Da li biste mogli da pojasnite značenje onoga što ste rekli u vašoj izjavi? Da li možete da pogledate vašu izjavu. To je u četvrtom pasusu na prvoj strani. „Mi smo u potpunosti izgubili našu slobodu. Od prošle Nove godine nije nam dozvoljeno da napuštamo oblast Dubrave.“ Da li ste našli? „Nije nam dopušteno da napuštamo područje Dubrave“, na albanskom jeziku čini se da je to treća rečenica u četvrtom pasusu.

SVEDOK VIŠI: Da, našao sam je.

SUDIJA KVON: Da li ste na konkretnom jeziku čuli od srpskih snaga da ne napuštate selo? Šta ste mislili pod time da vam nije bilo dozvoljeno da napuštate selo? Oni su vam naredili da ostanete u selu? Šta znači ta rečenica?

SVEDOK VIŠI: Nisu nam naredili jer nismo imali kontakata sa njima, ali nismo se usudili da napustimo selo iz straha.

SUDIJA KVON: Hvala vam.

DODATNO ISPITIVANJE: TUŽILAC SAKSON

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Gospodine Viši, malopre gospodin Vladimirov vas je pitao da li ste bili prisutni u kafiću gde su držana četvorica muškaraca iz vašeg sela, i odgovor je bio ne. Rekli ste tokom unakrsnog ispitivanja da su ti ljudi pušteni 29. maja. Nakon njihovog oslobađanja 29. maja, da li ste imali priliku da razgovarate sa jednim ili više ovih muškaraca koji su bili zatvoreni u kafiću?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Da li se sećate imena tih muškaraca?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Kako su se zvali?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Jedan je bio Emruš Dulovi (Emrush Dullovi). Tu je bio Naser Guri (Naser Gurri). Tu je bio Nebi Hajdari (Nebi Hajdari) i tu je bio Isuf Malsiu (Isuf Malsiu).

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: I šta su vam ti muškarci rekli o tretmanu koji su imali dok su bili držani u kafiću?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Rekli su mi da su zlostavljani na najgori način. Bili su tučeni do krajnosti i na njima je korišćena struja. Rekli su da su sve to vreme ležali u krvi ljudi koji su bili u tom podrumu.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Da li su vam ti ljudi rekli ko ih je zlostavljao?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Nisu ih poznavali.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Vratimo se na 5. maj. Tokom svog unakrsnog ispitivanja vi ste rekli kako ste videli tri čoveka u uniformama kako hapse, kako ste rekli, Sulejmana Gurija. Da li ste bili u stanju da prepoznate uniformu koje su ta tri muškarca nosila?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Mi smo videli njihove uniforme. To su bile maskirne uniforme. Nisu imali šapke. Imali su automatske puške u rukama. Jedan je bio visok, mršav i svetle puti i kose, sve.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Da li ste u to vreme povezali uniforme koje su nosili ovi muškarci sa konkretnim snagama?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Ja sam ih video samo na trenutak, i videli smo samo to da su to bile vojne uniforme, maskirne uniforme kao što sam rekao.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Da li ste čuli da li su ti ljudi, koji su hapsili Sulejmana Gurija, njemu nešto rekli prilikom hapšenja?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Onog trenutka kad su izašli na put, gde su bili stacionirani, iskočili su sa tri različita mesta i naredili Sulejmanu Guriju da se zaustavi i digne ruke uvis.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Kojim su jezikom u to vreme govorila ta trojica u uniformama?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Govorili su srpski.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Da li vi razumete srpski?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Promenimo sada temu. Vama su prilikom unakrsnog ispitivanja postavljena neka pitanja o napadu na vaše selo 25. maja. Optuženi vas je pitao koga su Srbi napali u vašem selu. Želeo bih se time malo detaljnije pozabaviti. Pošto je vaše selo napadnuto, koliko je vama poznato, da li je snimljena neka video traka bilo koje od osoba koje su ubijene 25. maja u Dubravi?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Kada je ta traka snimljena?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: 26. maja.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Ko je snimio tu traku?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Jedan moj rođak.

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Kako se on zove?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Fahri Viši (Fahri Vishi).

TUŽILAC SAKSON – PITANJE: Da li je kasnije Fahri Viši vama dao tu video traku?

SVEDOK VIŠI – ODGOVOR: Ja sam ga zamolio da mi da taj dokaz.

TUŽILAC SAKSON: Časni Sude, imamo kopiju te video trake tu u našoj tehničkoj kabini i želeo bih da je pustim...

SUDIJA MEJ: Ali kako to proizilazi iz unakrsnog ispitivanja?

TUŽILAC SAKSON: Optuženi je ovog svedoka pitao koga su napali Srbi. Mi ćemo na toj video traci videti tela nekih ljudi koji su izgubili život u tom napadu.

(Pretno veće se savetuje)

SUDIJA MEJ: Ne, ne. To nećemo sada uvrstiti.

TUŽILAC SAKSON: U redu. Časni Sude, nemam više pitanja.

SUDIJA MEJ: Gospodine Viši, time je vaše svedočenje završeno. Hvala vam što ste došli da svedočite na Međunarodni sud. Sada možete da idete.

SVEDOK VIŠI: Hvala.

SUDIJA MEJ: Sada ćemo napraviti pauzu od 20 minuta. Molim ustanite.

(pauza)

SUDIJA MEJ: Izvolite seći.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Gospodine Mej, mogu li da vas pitam nešto?

SUDIJA MEJ: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Ja sam dobio ovaj spisak svedoka datiran 2. maj. On se ne razlikuje ni u čemu od ovog spiska od 29. aprila. Međutim, čuli smo maločas da oni hoće da pozovu svedoka K4 prekosutra, a taj datum je bio određen za 15. maj. Pretpostavljam da kad imamo tri ili četiri svedoka dnevno da je potpuno jasno da ja ne mogu da čitam materijale za po deset, 15 svedoka unapred, jer je to potpuno nemoguće. Zato mislim da se ovi unapred određeni datumi ne bi smeli menjati, a posebno sa tako kratkim

vremenskim rokom. On je po ovoj listi od 29. aprila bio planiran za 15. maj. Radi se o fiksnim svedocima.

SUDIJA MEJ: Da, mislim da ćemo to morati raspraviti sa Tužilaštvom jer ovo nije bio jedini slučaj promene. Izvolite. Možda biste, gospođice Romano, mogli da prenesete tu poruku gospodinu Najsu. Želeli bismo s njim da prodiskutujemo to pitanje i ukoliko sutra može da dođe u sudnicu da raspravimo to pitanje promene rasporeda.

TUŽILAC ROMANO: Da, časni Sude. Mislim da će gospodin Najs doći na kraju današnje sednice zbog nekih drugih stvari pa će se onda moći pozabaviti i time.

SUDIJA MEJ: U redu. Hvala. Molim da se uvede sledeći svedok.

TUŽILAC ROMANO: Optužba poziva Fljorima Krasnićija (Florim Krasniqi). Časni Sude, kako bi pomogao tokom svedočenja, svedok će svedočiti o području Uroševca i konkretno o selu Mirosavlju (Mirosale). To je u kosovskom atlasu na strani 12.

SUDIJA MEJ: Hvala.

SUDIJA MEJ: Molim svedoka da pročita svečanu izjavu.

SVEDOK KRASNIĆI: Svečano izjavljujem da ću govoriti istinu, celu istinu i ništa drugo osim istine.

SUDIJA MEJ: Izvolite sest.

TUŽILAC ROMANO – PITANJE: Molim da kažete Sudu vaše puno ime i prezime.

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Zovem se Fljorim Krasnićići.

TUŽILAC ROMANO – PITANJE: Gospodine Krasnićići, kada ste rođeni?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Rođen sam 7. novembra 1966. godine.

TUŽILAC ROMANO – PITANJE: A gde živite?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: U selu Miroslavlje u opštini Uroševac.

TUŽILAC ROMANO – PITANJE: Gospodine Krasnići, sa vama su 23. aprila 1999. godine razgovarali pripadnici Tužilaštva. Da li se sećate toga?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Sećam se veoma jasno.

TUŽILAC ROMANO – PITANJE: Jeste li tada istražiteljima dali neku izjavu?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC ROMANO – PITANJE: Da li ste 1. februara ove godine izašli pred predsedavajućeg službenika kojeg je imenovao Sekretarijat ovoga suda? Da li se i toga sećate?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Da. To je tačno.

TUŽILAC ROMANO – PITANJE: I imali ste priliku da pregledate vašu izjavu i dobili ste kopiju te izjave na albanskom jeziku? Da li je to tačno?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC ROMANO – PITANJE: Vi ste takođe dali i neke dodatne informacije koje su sadržane u dodatku izjave?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC ROMANO: Tužilaštvo sada želi da uvrsti ovu izjavu u dokazni materijal.

sekretar: Časni Sude, ovo će nositi broj dokazni predmet 138.

TUŽILAC ROMANO: Sažetak svedočenja ovog svedoka glasi: svedok je muškarac Albanac iz sela Miroslavlje u opštini Uroševac. 4.

aprila svedok je video vojna vozila na putu od Gnjilana (Gjilan) do Uroševca stacionirana blizu sela Softović (Softoviq). Oni su ispaljivali granate prema selima Oraovica (Rahovice) i Zlatare (Zllatare). Tom prilikom ubijeno je četvero ljudi u Zlatarima, a ranjeno još njih petoro. Sledećeg dana svedok je čuo zvukove granatiranja, pucnjave i tenkova kako se kreću u smeru Pojatišta (Pojatishme). Nakon toga je otprilike 1.000 unutrašnje raseljenih lica iz okolnih sela stiglo u selo Mirosavlje. Jedna od tih raseljenih osoba bila je iz Pojatišta i rekla je svedoku da su srpske snage u tom selu ubile izvestan broj ljudi. Svedok je prisustvovao sahranama tih ljudi i pripremio je rukom crtanu kartu na kojoj se vidi područje između Mirosavlja i Pojatišta na kojem su četiri groba gde su sahranjeni ti mrtvi ljudi. Ta karta nalazi se u prilogu ove izjave. 7. aprila 1999. godine svedok je video kako kuće gore u Sojevu i Kamenj Glavi (Komogllave) u opštini Uroševac. Kasnije je čuo da je u Sojevu pogubljen sedmor ljudi. 8. aprila 1999. godine u njegovu selo stigla su srpska vojna vozila. Čim su se vozila pojavila na prilazu u selo vojnici su iskočili iz njih i potrčali prema kućama. Svedok i njegova porodica pošli su prema centru sela. Tamo su se pridružili drugim seljanima i raseljenim osobama koji su bežali, bilo ih je više stotina. Na putu su srpske snage maltretirale i vređale konvoj i svedok je video mnoge spaljene kuće i uništena vozila. Srpska policija uputila je konvoj prema Skoplju, ali je svedok ostao u Uroševcu do 14. aprila 1999. godine. Toga dana svedok je odlučio da napusti Uroševac jer je svakog dana slušao o ubistvima i masakrima koja vrši srpska vojska i smatrao je da je preopasno da ostane tamo. Zato se ukrcao na autobus za Đeneral Janković (Hani i Elezit). Na granici je policija ušla u autobus i proverila identifikacione isprave. Autobus je nastavio do železničke stanice gde je policija razdvojila ljude i pokupila novac od glava porodica. Zatim im je naređeno da hodaju sredinom pruge do Makedonije. Nemam više pitanja, časni Sude.

SUDIJA MEJ: Gospodine Miloševiću.

UNAKRSNO ISPITIVANJE: OPTUŽENI MILOŠEVIĆ

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ovde smo sada čuli o ubistvima, streljanjima, ranjavanjima i tako dalje, dakle moje pitanje biće vrlo precizno, da li ste ijedan događaj o kome svedočite vi videli lično, neposredno?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Da. Nisam video njihovo pogubljenje, ali sam lično sahranio žrtve.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ja sam vas pitao da li ste videli ijedan događaj. Da li je odgovor da ili ne? Vi lično?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Nisam lično video događaje, ali sam video žrtve. Sahranio sam leševe ljudi koji su ubijeni, koje su vaši vojnici ubili i video sam da su tela bila sasvim deformisana.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U redu. Da li ste videli navodno streljanje u Pojatištu? Da ili ne?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Pojatište se ne vidi iz mog sela zbog brda, ali odatle su se čuli rafali automatske paljbe kad su ti ljudi pogubljeni.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Tvrdite da je jedna od žrtava tog navodnog streljanja koje niste videli izvesni Hadži (Haxhi). Je li tako?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Tako je. Mogu da potvrdim njegovo ime ovde i sada. Takođe su ga zvali i Bajram (Bajram).

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U redu. Dalje, na trećoj strani, paragraf tri ovog svedočenja, kada ste identifikovali ovog Hadžija rekli ste da se prezivao Godeni (Godeni). Da li je to tačno?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Tako je.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A vi kažete da niste iz Pojatišta.

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Tako je. Ja nisam iz Pojatišta. Ja sam iz sela Mirosavlje. Međutim, on je bio iz Uroševca, napustio je

Uroševac i privremeno je boravio u Pojatištu. Kad su srpske snage ušle u Pojatište, uhvatile su ga i zatim su ga pogubili zajedno sa seljanima iz Pojatišta.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U redu. To je ono što vi niste videli nego što tvrdite. Tvrdite takođe da je prilikom tog navodnog streljanja među žrtvama bio i čovek čije ime ne znate. Da li je tako?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Žrtva čije ime tada nisam znao zvala se Bajram Godeni (Bajram Godeni).

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: On je navodno iz sela Smira (Smire). Je li tako ili nije?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Neko drugi je iz sela Smira, neko ko je preživeo, ali je bio teško ranjen.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ali u vašoj izjavi vi kažete da ste ga videli kasnije, tog čoveka koji je bio pogubljen, da ste ga kasnije sreli, da se zove Šaban (Shaban) ali mu ne znate prezime. Je li tako ili nije tako?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Tako je. Njegovo ime je Šaban.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gde ste ga sreli?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Nisam video Šabana, video sam Hašima (Hashim). Čini mi se da niste pročitali izjavu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A šta vam je rekao taj čovek koga ste videli?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Hašim? Taj čovek koga sam sreo je Hašim i on mi je detaljno opisao pogubljenje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Je li i on bio streljan?

SUDIJA MEJ: Hajde da se držimo činjenica. Šta vam je taj čovek rekao?

SVEDOK KRASNIĆI: Taj čovek mi je rekao da su srpski vojnici okupili šestoricu ljudi uključujući i Hašima. Hašima i te ljude odveo je vojnik do jednog mesta na kraju sela. Odjednom kad su tamo stigli opkolili su ih i jedan od njih je pucao iz automatskog oružja. Trojica od njih poginuli su na licu mesta, dvojica su bili ranjeni, a Hašim je pobjegao i metak ga je tek okrznuo po rukavu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Jesu li ti ljudi pucali u njih ili iznad njihovih glava?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Taj vojnik je pucao u njih i u zavisnosti od toga gde je metak udario, to je odredilo sudbinu žrtve.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Hašim je pobjegao kada je video da će da pucaju, da li je to tačno?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Tako je, tako je.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kako je onda mogao da vidi da su trojica ubijena, dvojica ranjena i tako dalje kad je bežao od tih koji su pucali i koji njega nisu mogli da pogode?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Hašim nije rekao koliko je ljudi poginulo. On je rekao samo da su na njih pucali. On nije znao ništa o sudbini koja je zadesila druge. Tek kasnije smo mi saznali ko su žrtve, ko je poginuo, a ko je ranjen.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Od koga ste to saznali?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: To smo saznali zato jer su sin Osmana Mehmetija (Osman Mehmeti) i Šabanov sin Muharem otišli tamo nakon što im je Hašim rekao gde se pucalo. Njihovi su životi bili u opasnosti jer se pucnjava nastavila i dok su se oni približavali tom mestu. Oni su puzali do tamo i izvukli mrtve i ranjene. Ranjen je bio Osman, a stariji Šaban, iako je bio povređen, sam je otišao zato jer mu povrede nisu bile smrtonosne u tom trenutku.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A kakve su im bile povrede? Taj koji je sam otišao sa mesta streljanja i taj što je bio ranjen, kakve su im bile povrede?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Iz onoga što smo čuli od bolničarke koja im je pružila prvu pomoć, mogu vam reći da je Osman imao povrede po trbuhu i na nozi. Metak mu je ušao u nogu i kao posledica toga bio je ranjen. Zbog gubitka krvi on je umro u jedan sat ujutro, jer mu nije mogla biti pružena medicinska pomoć odmah. Njegov sin, koji je takođe bio ranjen, imao je sreće jer ga je metak pogodio u ručni sat koji se nalazio u njegovom džepu, i to je skrenulo metak. On je takođe bio ranjen u nogu, ali je bio lakše ranjen tako da je mogao pobeći smrti.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Znači neki su pobjegli, neki su streljani, neki ranjeni u nogu i ruku. Je li to to što vi objašnjavate?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U redu. Koja medicinska sestra može da da pune podatke o tim ljudima? Recite njeno ime i gde ona sada živi.

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Ta bolničarka zove se Nerđživane Beriša (Nerxhivane Berisha), ona je iz sela Miroslavlje i ona i dan-danas tamo živi. Završila je višu medicinsku školu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Koliko je selo Sojevo udaljeno od vašeg sela?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Sojevo se nalazi nekih četiri do pet kilometara od mog sela.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A koliko je albanskih porodica živelo u Sojevu?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Ne mogu vam dati tačan broj svih albanskih porodica koje tamo žive. Oni to znaju, ljudi koji tamo žive. Ja znam da je to selo u kojem žive većinom Kosovari.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa dobro, otprilike koliko ih živi, ja i ne tražim tačnu brojku.

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Pa približna brojka, budući da su te četvrti razdvojene, ja mislim da tamo ima negde 200 domaćinstava.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dve stotine domaćinstava?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Između 150 i 200. Do 200, rekao sam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U redu. Koliko je to građana po vašoj proceni?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Nisam ih brojao.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Koliko članova ima jedno prosečno domaćinstvo u Sojevu?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: A to je besmisleno pitanje, jer ja nisam išao od kuće do kuće u Sojevu da brojim koliko članova ima.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, da li ste videli da je u Sojevu ubijeno sedmoro ljudi?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: O tome sam čuo od očevidaca.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A kako znate da je tačno da su ti ljudi ubijeni?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Znam zato jer su ljudi došli iz Sojeva u Mirosavlje i obrnuto, i bilo ih je lako dovesti iz Sojeva u moje selo Mirosavlje jer je to planinsko područje i oni su potvrdili da su ti ljudi pogubljeni.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kako su pogubljeni?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Pogubljeni su od strane vaše vojske. Među njima je bilo i žrtava čija su tela kasnije pronađena potpuno ugljenisana.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, ovo selo sa otprilike 200 domaćinstava, što znači blizu 2.000 stanovnika, neko je uzeo pa ubio sedam stanovnika po onome što su vam oni ispričali?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: U početku su nam rekli da je samo sedmoro ubijeno, ali posle rata smo saznali da ih je bilo više. Njihov stvarni broj je bio u stvari preko 10.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa vi tvrdite da ste 7. aprila videli neke požare. Da li je tačno? Odgovorite mi samo da i ne.

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Da, tako je.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I tada vam je izgledalo kao da gore kuće u Sojevu i Kamenoj Glavi. Je li tako?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: To sam video zato što se moja kuća nalazi na visokom terenu, a odatle imam jako dobar pregled i mogu da vidim ono što se dešavalo u ovom slučaju u selu Sojevo. Mogao sam da vidim kako gore kuće u selu Kamena Glava. Video sam kako dim ide u vazduh.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li znate čije kuće su izgorale u Sojevu? Da li znate imena tih ljudi?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Video sam kuće u plamenu. U tom trenutku nije bilo bitno čije su to kuće.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ne, ja vas pitam da li znate čije su kuće.

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Spaljen je veliki broj kuća, a u vezi toga čije su to kuće bile, kao što sam rekao to nije bitno.

SUDIJA MEJ: Ako ne znate, onda samo kažite da ne znate.

SVEDOK KRASNIĆI: Ne mogu da vam kažem imena, izvinjavam se.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li je u Sojevu bio sukob između vojske i OVK?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: U Sojevu i u okolnim selima nikada nije bilo snaga OVK.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, ni u Sojevu ni u vašem selu nije nikada bilo snaga OVK. Je li to kažete? Ni u Kamenoj Glavi, ni bilo gde u toj okolini?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: U našem kraju, u našem selu nikada nije bilo snaga OVK.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A je li ih bilo u Gornjem Nerodimlju (Nerodime e Eperme)?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Nerodimlje i druga sela su jako daleko od mog sela. Prema tome, ne mogu da vam dam odgovor na to.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa to su sela u istoj opštini. To nije velika opština, Uroševac.

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Ovde mogu da govorim samo o stvarima u koje sam potpuno siguran.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da, ali maločas ste rekli da ništa od ovoga što govorite niste lično videli.

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Još ranije sam rekao da sam ja sahranio žrtve, video sam kako gore kuće.

SUDIJA MEJ: Nema potrebe ponovo prelaziti preko toga. On je rekao da je video da gore kuće.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Služili ste vojsku 1985\86. Je li tako?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Da, tako je.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U kom rodu vojske?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Vojni rok sam služio u Mariboru u Sloveniji.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ali u kom rodu?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Ja sam bio vezista na telefonskim komunikacijama.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A vi tvrdite da ste 8. aprila videli tenk M84 i oklopno vozilo tipa M60. Je li tako?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Nisam video samo tenk i samo oklopno vozilo M60. Bilo je nekoliko tenkova i nekoliko oklopnih vozila.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A kako vi kao vezista znate šta je M84, kako vi kažete i oklopno vozilo M60? Gde ste vi stekli to znanje?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: To znam. Čak i dete od 12 godina ili mlađe može to da potvrdi zato što su ti tenkovi i ta oklopna vozila za nas Kosovare bili svakodnevna realnost čak i od pre početka rata.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da, ali kako ste vi razlikovali različite tipove tih oklopnih vozila? Vi tvrdite da su to bili tipovi koje navodite u svojoj izjavi.

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Da, to je tačno. Lako je razlikovati jedan tenk od nekakvog oklopnog vozila zato što oklopno vozilo ima drugačiji oblik i manje je od tenka.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Molim vas da nam opišete M84.

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: M84 je veliki tenk. Ima cev velikog kalibra.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kog je kalibra?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Ne mogu da vam dam tačnu brojku.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A šta ima ovo oklopno vozilo M60?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Obično imaju veliki mitraljez koji je desetkovao stanovništvo na Kosovu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. A recite mi od koga ste čuli da je to M84 i M60, kako kažete vi?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Bojim se da mi nije jasno pitanje.

SUDIJA MEJ: On je rekao da je on sam identifikovao ta vozila.

SVEDOK KRASNIĆI: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, niste od nekog drugog čuli da su to ta vozila. Vi ste uspjeli sami da ih identifikujete?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Ja sam ih sam razlikovao jer, kao što sam rekao ranije, oklopna vozila su bila uobičajena stvar na Kosovu i to su bila već duže vremena na svim putevima.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li znate da ne postoji M84 nego T84 ako je o tenku reč?

SUDIJA MEJ: Mi ćemo o tome dovesti sudskog veštaka kad za to dođe vreme. Da li vi znate bilo šta o tome?

SVEDOK KRASNIĆI: Kad bih video fotografiju mogao bih da potvrdim o kojim se tenkovima radi, koji su tenkovi bili oko mog sela.

SUDIJA MEJ: U redu, molim da se svedoku pokaže dokazni predmet broj 17.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U redu, ne gubimo više vremena...

SUDIJA MEJ: Ne, vi to osporavate, dozvolite onda neka svedok identifikuje iz dokaznog predmeta.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: On tvrdi da je to sam identifikovao. Dakle, ne tako što mu je neko pokazivao fotografije. To ste maločas vi konstatovali.

SUDIJA MEJ: On može da vidi fotografije koje mi ovde imamo da bi video da li može da identifikuje o kom se oružju radi, i molim da mu se onda pokaže dokazni predmet 17 tako da on to može da pogleda. Neka svedok pogleda dokazni predmet 17 i da vidi da li on može da identifikuje M60 i M84.

SVEDOK KRASNIĆI: Ovo je oklopno vozilo koje su koristili.

SUDIJA MEJ: Molim da se to stavi na grafoskop. Stavite to na grafoskop i videćemo. Koje vozilo?

SVEDOK KRASNIĆI: Ovo.

SUDIJA MEJ: Znači broj dva u dokaznom predmetu 17. U redu, hvala vam.

SVEDOK KRASNIĆI: Da.

SUDIJA MEJ: A tenk? U redu, to smo dobili, kažite nam za tenk.

SVEDOK KRASNIĆI: Ovo je tenk koji je korišćen.

SUDIJA MEJ: Koji tenk?

SVEDOK KRASNIĆI: Broj šest.

SUDIJA MEJ: Da. Broj šest u dokaznom predmetu broj 17. Gospodine Miloševiću, da li želite da postavljate bilo kakva pitanja u vezi s tim?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Nemam ništa da mu postavljam. On je sad identifikovao pogrešan tenk, a to ćete videti pošto ste ga obeležili sa šest. Da ne gubimo dalje vreme.

SUDIJA MEJ: Tako da završimo sa ovim pitanjem i da bi bili pravedni prema svedoku on je identifikovao BTR60 APC i T54 ili T55 za tenk. U redu, hvala vam. Možemo sada da vratimo dokazni predmet.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Prema tome, videli ste da je identifikovao pogrešno borbeno vozilo.

SUDIJA MEJ: Mi ćemo da odlučujemo o tome. Ja sam već rekao šta je on identifikovao i imamo fotografije. Ako vi smatrate da tu

postoji bitna razlika onda u redu, neka to bude tako. Molim vas, nastavite.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li su vojnici koji su iskočili iz oklopnih transporterata i počeli da trče prema vašem selu otvarali vatru na nekoga? Da ili ne?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Video sam ih kako trče u onaj deo mog sela koji se zove Cakaj, ali nisu pucali.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. A koliko je ljudi bilo u grupi koja se po odlasku iz sela kretala u vašoj koloni?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Mislite na broj vojnika ili na civilno stanovništvo?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Govorim o civilima koji su se po odlasku iz sela kretali u vašoj koloni. Dakle, govorim o civilima. Koliko je ljudi bilo u toj grupi?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Bilo je traktora, mnogo traktora u toj grupi, tako da ne može da se odredi ukupan broj zato što je pored lokalnog stanovništva bilo takođe i mnogo ljudi iz drugih sela kao na primer Pojatište, Mohovci, Prelez (Prelez) i iz mnogih drugih, i ti ljudi su došli u Miroslavlje da bi tamo našli utočište zato što je od 8. aprila Miroslavlje bilo mirnije od drugih mesta i još ga nisu okupirale srpske snage.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U redu. Pitao sam vas koliko ih je bilo i vi ste rekli da ne možete da procenite broj ljudi iz vašeg sela niti iz drugih sela. To sam razumeo. Pošto ste napustili svoje selo, na glavnom putu ste naišli na kontrolni punkt Vojske Jugoslavije. Je li to tačno ili ne?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Na izlazu iz Miroslavlja, idući do puta Gnjilane–Uroševac, odnosno na ulazu u mesto Tankosić (Tankosiq) bio je jedan kontrolni punkt srpskih snaga. Azem Beriša (Azem Berisha) koji se vozio u svojoj crvenoj „ladi“ zaustavljen je na tom kontrolnom punktu. Zaplenili su mu kola i naterali su ga da se vrati. On je trčao prema nama, a jedan srpski vojnik je pucao

na njega, pucao je u vazduh. On je došao kod nas i popeo se na jedan traktor i nastavio je putem za Uroševac.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Rekli ste da su dva žitelja vašeg sela počeli da beže od vojnika koji su bili na punktu. Jedan je taj Azem Beriša koga sad pominjete. Ko je bio drugi?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Astrit Beriša (Astrit Berisha).

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Samo su njih dvojica bili u tom vozilu?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: U vozilu su bile samo te dve osobe. Njihove porodice su bile u prikolici.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Je li u vašoj prikolici ili u nekoj blizu njih?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: U prikolici koja je bila ispred nas.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi kažete vojnici nisu pucali u njih nego u vazduh?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Pucali su u vazduh. Da, tako je.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I gde su tada njih dvojica potražila sklonište, kod vas ili u toj prikolici gde su im bile porodice?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Oni su se priključili jednom drugom traktoru koji su uspeali da nađu. Nije bitno u koju su prikolicu oni ušli da se spasu. Oni su samo hteli da pobegnu sa tog mesta tragedije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li ste tom prilikom prošli kroz kontrolni punkt ili ste se vratili u pravcu iz kojeg ste do njega došli?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Videći šta se dešava, to jest da je put do Tankosića bio neprohodan, mi smo se onda vratili i pošli u pravcu Uroševca.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ali ja sam shvatio da ste otišli odatle u Sojevo. Je li to tačno ili sam ja pogrešno to shvatio? Mislim da tako piše u vašoj izjavi.

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Da bi otišli u Uroševac, mora se proći kroz Sojevo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa kako ste išli u Sojevo kad ste govorili da ste čuli kako je tamo vojska, od koje ste vi upravo bežali i za koju kažete da je navodno u Sojevu ubila sedmoro ljudi i palila kuće?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Pa, mi smo otišli u tom pravcu i izložili sebe i svoje najbliže riziku. Međutim, znali smo da su tamo srpske snage, ali vaš glavni cilj je bio da svi napuste Kosovo tako da se nikada više ne vratimo na Kosovo. Dakle, krenuli smo u tom pravcu misleći da čak i ako nas ubiju nema veze, naši životi ionako nisu mnogo vredeli.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, vi ste bežali od te vojske i tvrdili ste da su oni nekoga tamo ubili, a vratili ste se upravo na to mesto, kod te vojske, koja je nekoga ubila, kako vi tvrdite. Je li vaše objašnjenje da vam nije bilo stalo do života?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Pošto smo čuli za razna ubistva život postaje jeftin, smrt se nađe svugde.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Pa što ste onda bežali zbog ovih razloga koje ste naveli?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Otišli smo kad su srpske snage ušle u moje selo, tako da je ono postalo okupirano i više nije bilo moguće živeti tu. Tako da su nas vaše snage prisilile da odemo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, razumem to što sada objašnjavate, ali odgovarajte mi, molim vas, na moja pitanja. U Sojevu ste naišli takođe na vojni punkt. Da li je to tačno?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Kad bi naišli na kontrolni punkt, gde se zbog toga put sužavao, morali smo da usporimo, a onda bi srpski vojnik fotografisao svaki traktor i ljude koji su se nalazili na traktoru i vređao nas je.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Dakle, vojnici koji su prethodno, kako vi tvrdite, u istom tom selu Sojevu ubili sedmoro ljudi i zapalili kuće vas nisu ni zaustavili. Da li sam dobro ja to shvatio?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Oni koji su ubijali u Sojevu nisu nas zaustavili, na sreću, zato što se radilo o velikom konvoju, i zato što su veoma dobro znali da se taj konvoj više nikada neće vratiti na Kosovo već će ići putem bez povratka.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Tamo ste primetili neka civilna vozila. Je li tako?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Istina je, bilo je civilnih vozila koja su bila na putu, bez registarskih tablica ili sa pokrivenim tablicama. Tu su bili razni kamioni koji su pripadali civilima, koji su bili spremni za pljačku, da pljačkaju civilno stanovništvo u bilo kom selu gde bi ušli.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. A kako ste vi to zaključili kad ste prolazili pored njihovih vozila da su ta vozila spremna za pljačku?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: To sam i ranije čuo na osnovu onoga što su iskusila druga sela. To sam saznao iz novina, kao i od drugih ljudi. A bilo je takođe, i ima takođe i filmova koje sam ja doneo ovde, na kojima je to dokumentovano, gde se vide kuće koje su potpuno ispražnjene od stvari.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A te stvari nisu odneli njihovi stanovnici kad su odlazili?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Nismo mogli da poneseo čak ni stvari koje su nam trebale. Otišli smo sa onim što smo imali na sebi.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. A vi tvrdite da ste pored vojnika, a pomenuli ste da je tu bila i neka paravojska, jednostavno prošli. Je li to tačno ili nije?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Na putu su bile vojne snage. Da li su to bile paravojne snage ili redovne jedinice to zavisi od vas. Svi su oni imali uniforme.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi ste ih pomenuli, ja vas zato pitam. Ali da ostavimo to na stranu. Pored njih ste jednostavno prošli i niko vam ništa nije učinio. Je li tako?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Na sreću, tako je.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kada ste prešli granicu, niko vam nije oduzeo lična dokumenta. Je li to tačno?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Na putu od Uroševca do Đeneral Jankovića na putu sam video razne vrste stvari. Policija je ušla u autobus u Đeneral Jankoviću i tražila je naše isprave. Ja sam bio pozadi u autobusu i dok je policajac tražio isprave drugih putnika, a bila je gužva u autobusu, bilo je krcato sve od ljudi, uglavnom žena i dece, ja sam isto tako dao svoje isprave zajedno sa ostalima, a svoje isprave sam stavio na dno te gomile i to sam onda predao policajcu i on je pregledao sve isprave. Identifikovao je tri ili četiri isprave, lične karte, i onda ih je vratio.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Sve vam je vratio. Je li tako?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Da, tako je. Sve je vratio.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Koliko ste dugo član DSK?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Član sam DSK od samog početka, od formiranja. Većina stanovništva Kosova bili su članovi DSK.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A vi? Od kada ste vi član? Možete li da nam kažete datum?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Ja sam član DSK od 1990. godine.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li ste bili nosilac neke partijske funkcije u DSK?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Bio sam član predsedništva DSK u mom selu. Zadužili su me da pomažem stanovništvu sa hranom zato jer su oni stalno bili izloženi gladi.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, a predsednik vaše partije u svom svedočenju tvrdi da je veliki broj članova DSK na lokalnom nivou bio i član OVK. Je li to tačno?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Pa kad je reč o tome šta je rekao predsednik, u nekim područjima gde je rat već poprimio veće razmere to se zaista i dogodilo. Međutim, u mom selu i u okolnim selima nije bilo pripadnika OVK. Mogu vam reći da u mom selu članovi predsedništva nisu bili članovi OVK nego su se tada bavili pružanjem smeštaja ljudima i davanjem hrane.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. A ko vas je zadužio da se brinete o izbeglicama?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Članovi seoskog predsedništva zadužili su me da to radim.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A jeste li pravili spiskove izbeglica i mesta iz kojih su došli?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Pre 24. marta mi smo zaista sastavili neke spiskove zbog toga što je bilo relativno malo izbeglica, ali kasnije bilo ih je tako mnogo da više nije bilo moguće to proveravati i praviti spiskove.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A koliko ih je to bilo do 24. marta?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Neko drugi je u to vreme radio popise izbeglica. Ja sam se bavio samo snabdevanjem hranom.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, ali ja vas ne pitam sad za njihova imena. Rekli ste bilo ih je malo. Koliko ih je bilo? Za snabdevanje hranom morate znati koliko ih ima.

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: U neko drugo, normalno vreme mogli smo im davati sve što su želeli, ali u ratnim uslovima

hleb i so su bili dovoljni. Nije bilo potrebno da se na neki profesionalni način priprema ono što im se davalo. Njih je tada bilo oko 1.000 do 1.500. Dakle, to je pre 24. marta.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. A koliko je članova imala DSK u periodu o kom svedočite? Mislim na vašu organizaciju u vašem selu.

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: U Miroslavju je bilo nekih 200 članova DSK, a to se znači odnosi na period pre rata.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A zašto ste se plašili da će vas policija uhapsiti ako sazna da ste član DSK, kada je bilo 200 ljudi u DSK samo u vašem selu?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Zato jer sam ja bio član predsedništva.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li je policija uhapsila nekog člana DSK od vas 200?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Neki su bili maltretirani, ali niko nije bio zatvoren.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. A da li je bilo ko ubijen iz vašeg sela tog 6, 7. i 8. aprila 1999. godine?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Na svu sreću niko iz našeg sela nije poginuo. No, jedan prolaznik je poginuo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. A šta je bilo sa tom petočlanom srpskom porodicom, jednom jedinom koja je živela u vašem selu?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Srpska porodica koja je ostala u selu do 8. aprila, koliko smo mi videli, posle toga je ostala sama i mi smo se svi veoma dobro ponašali prema toj porodici, svi seljani su se dobro ponašali, a i oni su se dobro ponašali prema nama.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Da li su vam poznati zločini OVK na području vaše opštine Uroševac u toku 1998. i 1999. godine?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Rekao sam da nije bilo OVK u Uroševcu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Mislite u opštini Uroševac nije bilo OVK?

SUDIJA MEJ: Nemojmo se svađati oko toga. Svedok je rekao da tamo nije bilo OVK.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, da li znate za događaj, na primer evo da uzmemo 20. decembar 1998. godine, kada je grupa OVK, tog dana uveče, kidnapovala Joha Ramadana (Joha Ramadan) i njegovu suprugu Mevludu (Mevluda), Musliju Benuša (Muslia Benush) i suprugu Matim Mateš Afrim (Matim Matesh Afrim), kao i Muhadževija Nasera (Muhaxhevi Naser). To se desilo u selu Dramnjak (Dramjake). Da li znate za taj događaj?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Nisam čuo za taj događaj. To čujem prvi put od vas.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A da li znate za događaje u selu Doganjevo kada su bacili ručne bombe i pucali iz automata na kafanu Saduša Jašarija (Sadush Jashari), takođe Albanca iz Doganjeva?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: Nema sela po imenu Doganjevo u opštini Uroševac.

SUDIJA MEJ: Možete li nam reći da li znate za bilo kakve akcije OVK u Uroševcu?

SVEDOK KRASNIĆI: Časni Sude, ako je i bilo prisustva OVK u Uroševcu, ja vam mogu reći da bi žrtava bilo neverovatno mnogo. Ali, ljudi u uniformama OVK se nikada tamo nisu nalazili. Prema tome, na svu sreću u našoj opštini je bilo manje žrtava u odnosu na druge opštine gde je bilo snaga OVK.

SUDIJA MEJ: Gospodine Miloševiću, moramo privesti ovo unakrsno ispitivanje kraju, i to u sledećih minut, dva.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, tamo gde nije bilo OVK bilo je manje žrtava. To ste maločas rekli. Je li tako?

SVEDOK KRASNIĆI – ODGOVOR: U svim područjima Kosova gde nije bilo OVK broj žrtava bio je manji.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Hvala vam lepo. Potrošili smo vreme.

SUDIJA MEJ: Gospodine Vladimirov?

PRIJATELJ SUDA VLADIMIROV: Nemam pitanja, časni Sude.

SUDIJA MEJ: Gospođice Romano.

TUŽILAC ROMANO: Nemam pitanja.

SUDIJA MEJ: Gospodine Krasnići, time je vaše svedočenje završeno. Hvala vam što ste došli da svedočite na Međunarodni sud. Sada možete da idete.

SVEDOK KRASNIĆI: Želim da se zahvalim i prenesem pozdrave porodica žrtava, posebno njihovih majki koje vam šalju svoje pozdrave. Vi i svi vaši ljudi koji se nalaze na Kosovu i koji daju velik doprinos trijumfu pravde na Kosovu, pravde koja je bila nepostojeća tokom poslednjih nekoliko godina.

SUDIJA MEJ: Moramo sa time da završimo. Hvala.

SVEDOK KRASNIĆI: Hvala.

SUDIJA MEJ: Da, izvolite.

TUŽILAC NAJS: Časni Sude, koliko sam shvatio, bilo je nekih problema sa spiskom o kom želite da govorim. Biću vrlo kratak, znam da nemamo vremena. I želeo bih da se vratim možda na privatnoj sednici jednoj od tema o kojoj smo raspravljali danas. Imam u ovom trenutku novu ažuriranu listu u obliku pisma gospodinu Dubisonu (Dubuisson), koju ću sada distribuirati. Dok se to deli

po sudnici da kažem ovo: problemi s kojima smo suočeni prilikom dovođenja svedoka su između ostaloga sledeći. Svedoci čiji iskazi idu kroz pravilo 92bis dolaze u grupama. Moguće je dovesti samo dve grupe nedeljno, a broj svedoka možemo tek otprilike proceniti uz pomoć Službe za žrtve i svedoke. Znači, možemo popuniti otprilike dva i po dana nedeljno. To je znači pozadina aktuelnog problema. Kad je reč o konkretnom problemu sa svedokom o kom je govorio optuženi, ne moramo pominjati imena, svedoku za ovaj četvrtak, treba reći da je za četvrtak bio predviđen drugi svedok slične vrste. Međutim, pitanja sigurnosti promenila su organizaciju putovanja tog svedoka i on nije mogao da dođe. Pošto možemo da popunimo samo dva i po dana nedeljno sa svedocima po 92bis, nije bilo moguće da stvari idu brže i zbog toga smo morali da dovedemo ovog drugog svedoka koga je jutros optuženi spomenuo, a koji se na ovoj zadnjoj listi nalazi na broju 9. To, dakle, objašnjava taj problem. Mi, naravno, nikad nismo srećni kada se tako nešto dogodi. Međutim, naš glavni prioritet je da na najbolji i na maksimalan mogući način iskoristimo vreme Suda i nije bilo moguće da to vreme popunimo na bilo koji drugi način nego da dovedemo nekog drugog svedoka, a ne svedoka po pravilu 92bis. Dakle, mislim da to objašnjava ovaj problem. Mi činimo sve što možemo da se takvi problemi izbegnu. Međutim, ponekad se stvari jednostavno dešavaju van naše kontrole.

SUDIJA MEJ: Gospodine Najs, mislim da se to što vi kažete u potpunosti razume. Međutim, to stvara poteškoće optuženom i sudskom Veću u pripremi za suđenje. Zato bismo bili zahvalni ukoliko bi se takve promene zadržale na apsolutnom minimumu.

TUŽILAC NAJS: Dozvolite mi da kažem još nešto na javnoj sednici, a posle toga idemo nakratko u privatnu sednicu, ako dozvolite. Greškom je došlo do toga da dokazni predmet 132 uključuje i neke stranice koje nisu relevantne. Njihov serijski broj je 00461197 do 1222. Te stranice se ne odnose na taj dokument. To je jedan drugi ustav koji se nekako uvukao u ovaj ustav koji smo želeli uvrstiti.

SUDIJA MEJ: To je Ustav Republike Srpske?

TUŽILAC NAJS: Da. I još jedan se tu ušunjao.

SUDIJA MEJ: Koji je ušao greškom, ali će bez sumnje biti relevantan kasnije u toku procesa.

TUŽILAC NAJS: Moguće. Da li bismo sada mogli da nakratko pređemo na privatnu sednicu?

(zatvorena sednica)

Do kraja dana je bila zatvorena sednica.

Završeno u 13.52 h.

Nastaviće se 8. maja 2002. godine u 9.00 h.

Fond za humanitarno pravo